KLUB NOVÝCH NEWCOMERS' CLUB

KANADSKÉ LISTY

Second Class Mail. Reg. No. 3088

388 Atwater Ave.,Mississauga, Ontario, L5G 2A3, Canada. Tel. /905/ 278-4116.

No.5., Vol.28., květen-May 1994.

JEDNA Z NÁSILNĚ ZRUŠENÝCH TRADIC

Obnovíme Hrob neznámého vojína?

DEMOKRACIE 5. DUBNA 1994

V květnu 1945 byl u Staroměstské radnice v Praze symbolicky obnoven československý Hrob neznámého vojína. Jako čestná stráž se střídali bojovníci z různých front 2.světové války,včetně letců; na fotografii jsou dva muži,kteří bojovali u Tobruku.

Hrob byl zrušen Němci v roce 1939 a po únoru 1948 čs.komunisty. Protože hrozí nebezpečí,že Praha bude mít nejméně 9 pomníků padlých,je na čase,aby místo nich byl na Staroměstském náměstí znovu obnoven Hrob neznámého vojína.

Česky vydávaný měsíčník Kanadské listy, který vychází v provincii Ontario, přinesl nedávno zajímavou poznámku. Skupina mladých Kanaďanů chtěla v Praze najít Hrob neznámého vojína... Od starších občanů se jim dostalo většinou jen mlhavých nebo neúplných odpovědí, mladší generaci byla povědomost o hledaném místě již zcela cizí. „Hrob neznámého vojína", jeden z někdejších symbolů naší státnosti po roce 1918, je už žel takřka zapomenut.

Hrob neznámého vojína měl své místo od roku 1922 v přízemních prostorách Staroměstské radnice. Ta však při květnové revolnici 1945 vyhořela a zničen byl i interiér radnice. Jedna z fotografií po bojích ukazuje provizorní tabuli s nápisem: *„Zde stával Hrob neznámého vojína"*. I když radnice byla ve žhernalých troskách, konaly se před ní ještě v roce 1945 a i poté slavnostní manifestace, včetně uvítání prezidenta dr. Edvarda Beneše ve vlasti, vojenské přehlídky západní i východní armády a další významná shromáždění.

Tuto tradici, přetrvávající s výjimkou let tzv. protektorátu od masarykovské republiky, bylo nutno po Gottwaldově nástupu rozbít. Využilo se pohotově nové možnosti památníku na Vítkově, kam sice byla přenesena prst od italského Dos Alta, francouzského Arrasu a ruského Zborova, z bojišť, kde se proslavili naši legionáři — ale o těchto místech už nebývala brzy nikde zmínka. Vítkov měl být symbolem pouze hrdinů od Dukly a jiných východních míst: o úctě k padlým na Západě v době II. světové války nikde ani slovo...

Zalistujme proto v nepříliš vzdálené historii a vydejme se za vznikem Hrobu neznámého vojína u nás. Je známo, že československou armádu po roce 1918 pomáhali utvářet vysocí francouzští důstojníci: k Francii nás poutaly mimořádně přátelské vztahy. Tato vojensky hrdá země nám byla i příkladem ke zřízení trvalého a důstojného místa k uctění stálé památky obětí 1. světové války. Místo, kde by mohl s díky smeknout občan nového státu, místo, kde by mohly v modlitbě pokleknout vdovy a matky.

Hrob čs. neznámého vojína

Počátkem června 1922 přijela naše vojenská komise, vyslané ministerstvem národní obrany, do Lvova, odkud se odebrala do Zborova. U Cecově, v dějišti jedné z nejznámějších legionářských bitev, vyhledala společný hrob padlých. Totožnost hrobu spolehlivě ověřili přímí účastníci bojů... Dne 22. června je provedena exhumace jednoho z pohřbených ve společné mohyle: druhého z kraje od strany východní. Kostra spíše větší, úplně zachovalá, na ní stopy dvou střel z pušky a neporušená nábojnice i s nábojí. Lékař konstatoval, že všechny vyňaté ostatky náležejí jedné osobě. Kosti jsou uloženy do cínové a poté dřevěné rakve, obě pak spočinou v přepravní bedně.

Zvláštní vagon je zahalen černým suknem, na každé straně visí věnec z ostnatých drátů, klasů, smrkových ratolestí, jež byly sebrány na zborovském bojišti. Ze Zborova přijíždí do Lvova, kde se večer k vagonu staví polská čestná stráž. Čelí kolonisté

Dokončení na str.2.

Fifty Years On

A full half century has now gone by since that grey morning in early June 1944 when Allied sea, air and land forces launched what has been called the greatest combined military operation in history against Hitler's "Fortress Europe" along the heavily-defended holiday beaches of Bay of the Seine.

Time has taken a greater toll on that great army of over 100,000 than the Germans were able to do on the day, but for many the memories of that dramatic time are still vivid and deeply moving. For them, 50 years are like a day. Many of the survivors from both sides will visit the old battlefields this June and see again the well-remembered or long forgotten places where they went through an ordeal of fire when they were young.

Such place-names as Bernieres-sur-Mer, Vaux, St. Aubin-sur-Mer, Courseulles-sur-Mer and Caen — for half a century common currency wherever old soldiers meet — were unknown to most on that morning of 6 June 1944 when the armies came ashore.

There is a familiar D-Day newsreel image that is seen in almost every film documentary about the Normandy invasion. The camera is positioned inside a landing craft. Soldiers crouch tensely as the vessel enters shallow water. Then the gates open and we see a length of beach studded with barbed wire and other obstructions. Directly ahead through the smoke is a narrow, two-storey house, windowless, dark, abandoned. This is a Canadian image, the moment of contact at Bernières-sur-Mer on the bleak morning of 6 June 1944.

It is a frightening picture, even for those watching from the safety of an armchair at home, fifty years on. For a moment you almost feel as if you, too, will be called to step out into the fury of D-Day and make for the beach. We can hardly imagine, fifty years later, how those young Canadians felt as the doors opened onto the chaos of battle. For some, it would be their first and last view of France. For others, it would be the first step in a long march into danger and an experience that would alter their lives forever.

Many of them were sea-sick as the landing craft manoeuvered through choppy waters toward the Normandy shore, but they had the comfort of knowing that they were part of a vast Armada. There were Canadian aircraft overhead and Canadian guns pounding enemy defences on shore. This was not Dieppe.

It was a tough grind, nevertheless. The formidable German defences along the coast had suffered less damage than anticipated during the preliminary bombardment and the defenders, many of whom were foreign conscripts, were relatively few in number but fought tenaciously. Canadian units faced tough opposition all along the Juno sector. This time, however, it was not, as at Dieppe, a question of being pinned down on the beach by heavy enemy fire. All along the Juno beach, in the centre of the British position, Canadian units, well-trained and carefully rehearsed for this action, overcame enemy resistance and achieved their objectives. The price was high, but lower than many had predicted, with 1,074 Canadian dead, wounded or missing. The bill would rise rapidly in the days ahead, but Canadians could pause for moment on the night of 6 June and look back on a day's work well done.

D-Day was bad enough, but the really desperate and difficult grinding would come in the days and weeks ahead as German reserves moved up and challenged the advance. Desmond Morton, in *A Military History of Canada,* describes what came next:

> It was only a beginning. Staff officers had predicted a bitter fight for the beaches; they had not thought as hard about the subsequent battles through dense Norman countryside, where every feature favoured German defenders. In the two days after D-Day, Canadians were bent and bloodied by encountering a nemesis that would dog them to its own ultimate destruction, the 12th SS Panzer Division, formed from the *Hitler Jugend.* Even long training was no substitute for battle experience; Canadians won it the hard way.

All that, however, lay ahead as the Allies contemplated their success at the end of D-Day. John Keegan, in his book *Six Armies in Normandy,* records the mood at Supreme Headquarters as the pattern of the day became clear:

> There Eisenhower and Montgomery had followed at a few hours remove the progress of the fighting all along the landing zone, from the American airhead at the base of the Cotentin to the British east of the Orne. They had been content with the reports of the British seaborne landings at Gold and Sword beaches, west and east of Juno. They had been gratified by the ease and speed with which the American 4th Division had got ashore at Utah to rescue the parachutists. They had been racked by the sufferings and near failure of the American 1st Division on Omaha, which had taken 2,000 casualties simply in the business of crossing the beach from surf to cliff foot. But nothing in the day's news brought as much satisfaction as the account of the Canadian landing. Not only had the 3rd Division extricated the Supreme Command from the danger of visiting on Canada a second national tragedy only two years after the first, but it had also won an important victory. At the end of the day its forward elements stood deeper into France than those of any other division.

It had been a great day for Canadian arms and although there would be hard poundings ahead, the Canadian forces, working together on the sea, in the air and on land, were playing an important role in the great struggle to liberate Europe.

In the First World War Canadian formations had merged their identity into numbered groups. Now they were fighting again under their old battle flags and their traditional regimental designations, which rang like a roll call of the Canadian Army and the regions of Canada: The Royal Winnipeg Rifles, The Regina Rifle Regiment, Canadian Scottish, The Queen's Own Rifles, Le Regiment de la Chaudiere, The North Shore (New Brunswick) Regiment, The Highland Light Infantry of Canada, The Stormont, Dundas and Glengarry Highlanders, The North Nova Scotia Highlanders, 17th Duke of York's Canadian Hussars, the 12th, 13th and 14th Regiments of the Royal Canadian Artillery, the 3rd Anti-Tank Regiment, The Cameron Highlanders — these and other Canadian formations fought through France, Holland and Italy and, for some, on into Germany.

As struggle moved toward victory, there was a moment of irony at the scene of Canada's great tragedy. "On 30 August," Lieutenant-Colonel D.J. Goodspeed writes in *The Armed Forces of Canada,* "General Crerar directed the 2nd Canadian Corps upon Dieppe and on toward the Somme ... The 2nd Canadian Division, eager to avenge the repulse of 1942, was ordered to take Dieppe, but on 1 September the town was found to be undefended."

In this special issue of *The Beaver* we look back to Canada at war half a century ago. The ranks of those who fought that war are diminishing, year by year, but in bars, messes and departments of history across the Dominion the battles of Normandy are unfolding again as Canadians remember.

— Christopher Dafoe

The Beaver

Zakázka od Bati

KUDLOV (dn) – Zajímavou zakázku od vedení firmy Bata z Toronta dostaly Ateliéry Zlín, a. s., Kudlov, kterou již dokončují. Jde o historii a filozofii podnikání Baťovy rodiny. Film bude promítán v rámci letošních oslav stého výročí založení koncernu. Jak dále prozradil ředitel akciové společnosti Miloň Terč, ateliéry v současnosti připravily i kreslený seriál v koprodukci se Švýcarskem a Itálií. Jeho pracovní název je Modrý dům. Další spolupráci má firma i s Televizí Nova a dalšími distribučními společnostmi. Od 1. května začne z Kudlova vysílat také rozhlasová stanice, která bude součástí podniku. Devátého května bude zahájen 34. ročník filmového festivalu pro děti s mezinárodní účastí. Slavnostním dnem pro Ateliéry Zlín bude i šestý červen, kdy první absolventi Filmové školy Zlín složí maturitu.

"Rovnost", 29.3.94.

Kanadské Listy

INDEPENDENT MONTHLY
IN CZECH LANGUAGE.

Publisher and Editor: Mirko Janeček.
Tel. /905/ 278-4116.

Články,objednávky inserátů,opravy adres a předplatné lze poslat na: "Kanadské Listy",388 Atwater Ave., Mississauga,Ont. L5G 3A5,Canada.

Předplatné na 1 rok:

Kanada ...	*$ 19:00*
USA, jako tiskopis ...	*$ 22:00*
zámoří,jako tiskopis ...	*$ 24:00*
USA, letecky ...	*$ 28:00*
zámoří,letecky ...	*$ 34:00*

Čtenářům v České republice: Dobrovolné předplatné v korunách lze zaslat na adresu: Pavel Svoboda,Na Vyhlídce 175, 252 63 Roztoky u Prahy.

Ze života krajanů

Prof.Jaromír Petříček s paní Růženkou dokončili stavbu domu v Horkách u Žel.Brodu a jsou momentálně na návštěvě v Torontě.--MUDR.Jiří Krásný má úspěchy jako revmatolog v Montreálu.--14.obětí vraždy v Torontě v tomto roce se stal Ivan Ančerl,syn známého dirigenta.--15.května zemřel v Torontě volyňský Čech Vladimír Dufek,70.--Hledá se Pavel Veselý,grafik a tiskař;nechť zavolá /416/ 264-3583.--Betty Václavíková /St.Catharines,Ont./plánuje návštěvu u Lilly Hubené,roz.Pavlíkové, a u Štěpánkových.--Prvotřídní lístky do Národního a Stavovského divadla v Praze zajistí L.Storzerová,1652 Mountbatten Pl.,Victoria,BC V8S 5J9. Pošle také ukázk.číslo pražského "Reflexu",jakož i seznam knih na skladě. Fax č./604/ 370-2847.--Býv.fed.ministr O.Jelínek má velké plány pro Brno;hodlá investovat až 60 mil.kan.dolarů,přednostně do výstavby Technologického parku.--Tomáš Baťa byl hostem brněnského Klubu vojenské historie a prostudoval si bojiště tří císařů u Slavkova.--Lenka Dudková /Východní 15,360 20 K.Vary/ hledá místo vychovatelky v Kanadě.Je jí 22 let.--65.narozeniny oslavil v Torontě Jan Matějovič,maj.firmy Drummond Metal Products v Mississauga;stalo se to 22.dubna t.r.--24.6.to bude 10 let,co z našeho středu odešel zasloužilý krajan Gustav Přístupa,rodák z Napajedel.--Hledá se Marta Střebská z K.Varů.--Jiří Jiran poslal ze Smíchova p.M.Tomanovi do Kanady zajímavý článek o kavárně Slávia.--V Torontě a okolí má úspěchy houslista Ivan Ženatý.--Krajanský"Zpravodaj"ve Vancouveru,BC,redigují dr.B.Hejdánková a Z.Kulhánková.--Ing. Zd.Mráz,57,z Toronta zaletěl do Ostravy a udivil přátele,že stále ovládá hru na cimbál. Před 25ti lety hrál v kapele Technik.--Torontský Zd.Mümra znamenitě popsal své začátky v Kanadě v 50.letech v kult.časopisu "Leknín",který vychází v Heřm.Městci.--Kde je Petr Rautner?--Nová adresa Rev.M.Šolce v Praze:c/o Bratrská Jednota Baptistů,Vinohradská 68,103 00 Praha 3. Tel. 252625.--Nová móda v Torontě:kšanuy /anglicky suspenders/. Udržují prý rovnou páteř..--Richard Štipl z Kanady vystavoval svou grafiku v Olomouci.--Kan.lyžař Ed Podivinský udivuje výbornou znalostí češtiny.--V hok.teamu N.Falls Canucks hraje R.Stankovič z Vítkovic.--Jiřina Kubánková se narodila v Kutné Hoře.--Ctirad Smolík z Kanaty,Ont. nám sdělil,že slyšel,že kůň sv.Václava je lipicán.--Jindra Zoder se narodil 13.7.1912 v Plzni a zemřel 19.3.1987 v Torontě.--Jan Trávníček byl předsedou MMI od března 1983. /Co říkají stanovy MMI?/

1.května t.r. oslavil své 90.narozeniny inž.Karel Buzek se svými dětmi /na obrázku/ a obklopen přáteli v Port Perry, Ont.

Consulate General
of the Czech Republic
1305 Pine Avenue West
Montreal, Que. H3G 1B2
tel: (514) 849-4495 fax: (514) 849-4117

ZRODILA Z NÁSILNĚ ZRUŠENÝCH TRADIC

Obnovíme Hrob neznámého vojína?

Dokončení se str.1.

sem kladou věnec. přichází čestná setnina. důstojnictvo a všichni ve Lvově přítomní konzulové. Totéž se opakuje v Tarnowě a Krakowě — v Petrovicích předává vagon polský doprovod doprovodu československému. Zvolna projíždí vlak k Praze, kde jsou ostatky převezeny do Pantheonu a tam v předvečer 5. výročí bitvy u Zborova, od 30. června do 1. července 1922, vystaveny. Kolem procházejí tisíce občanů.

V sobotu 1. července se koná vlastní obřad. Ostatky jsou vyzvednuty z Pantheonu a na lafetě dělo převezeny na Staroměstské náměstí, zaplněné legionáři, vojskem, národními spolky a hosty. Ve 14 hodin za přítomnosti zástupce prezidenta republiky hovoří pozdější pražský primátor dr. Baxa, za účastníky bitvy u Zborova generál Syrový, za americké Čechy Vojta Beneš a další. Ostatky jsou pak uloženy do kaple Staroměstské radnice. Mezi jinými je přítomen ministerský předseda dr. Edvard Beneš, členové vlády, obou sněmoven a diplomatický sbor. V 15 hodin symbolicky odbíjí staroměstský orloj.

Neznámý československý vojín měl udělena tato vyznamenání: Čs. válečný kříž, Čs. revoluční medaili, medaili Vítězství, italský Válečný kříž, rumunskou Válečnou medaili, francouzský Válečný kříž, belgický Válečný kříž I. třídy, kovový Věnec polský. a portugalský Válečný kříž I. třídy.

Francouzský neznámý vojín

Dne 10. listopadu 1920 bylo do Verdunu svezeno osm rakví s ostatky neznámých vojínů z různých bojišť: z Alsaska, Champagne, Chemin des Dames (zde bojovali také naši), z Ile de France, od řeky Sommy, od Artois a z Flander. Rakve jsou zakryty francouzskými vlajkami...

Cti označit jednu z těchto dubových schránek se dostává mladému vojínovi Gustavu Tainovi, jehož otec jako dobrovolník padl ve službách Francie.

„Vojíne," hovoří ministr vojenství Maginot, známý pak jako strůjce tzv. Maginotovy linie k obraně vlasti, *„zde je kytice květů, sebraných na polích Verdunu. Položte ji na jednu z rakví. To budou ostatky Neznámého vojína, které národ zítra doprovodí do Pantheonu a poté k Vítěznému oblouku..."*

Ostatky jsou přivezeny do Paříže, rakev je vezena na dělové lafetě s francouzskou vlajkou. Za rakví kráčí prezident Millerand a maršálové, generalita, diplomatičtí hosté, občané. U Vítězného oblouku žehná obřadu pařížský arcibiskup. Na hrobě je nápis:

Zde
odpočívá
francouzský vojín,
který zemřel pro vlast
1914 — 1918

Americký neznámý vojín

Za I. světové války padlo 75 882 amerických vojínů za mořem, mimo svou vlast. Z toho 1 600 spočinulo ve společných hrobech jako „neznámí". Jen ve Francii byly zřízeny americké hřbitovy v Romagne, Trancourtu a Bony a Bellean Woodu. Aby byla vzdána čest jednomu za všechny, rozhodly vojenské složky uložit ostatky Neznámého vojína na národním hřbitově Arlington ve Washingtonu.

Seržant Younger prošel za války většinou bojů na francouzském území. Rodák z Chicaga, vyznamenaný za hrdinství vládou americkou i francouzskou, přijel k radnici v Chalons sur Marne, kde položil na jednu z připravených čtyř rakví kytici. Ostatky pak putovaly na křižníku Olympia do Spojených států — do Washingtonu byla rakev dopravena 9. listopadu 1920. V Kapitolu položili ke katafalku bílou stuhu prezident Harding i viceprezident Coolidge, věnce květin pocházely z Francie, Austrálie, Nového Zélandu i z Jižní Afriky, památku uctili také vojenští veteráni z Kanady. Jménem svých vlád se pak poklonili Neznámému vojínu zástupci Belgie, Velké Británie, Francie, Itálie, Polska a Československa.

Poslední pozdrav padlému vzdal před konečným uložením ostatků do hrobky v Arlingtonu také zástupce amerických Indiánů, náčelník Plenty Coos, který položil na rakev žezlo svého kmene a válečnou čelenku z peří, kterou sňal ze své hlavy. Za hřmění děl byla pak rakev uložena k věčnému odpočinku.

Italský neznámý vojín

Komise, složená z důstojníků, poddůstojníků a vojínů, objela všechny italské vojenské hřbitovy, kde byly hroby neznámých padlých označeny pouze čísly. Jedenáct ostatků spočinulo v bílých prostěradlech, v nichž byly uloženy do rakví: v říjnu 1921 ostatky uvítalo město Gorizza.

Marie Bergamasová, matka jednoho z nezvěstných vojínů, byla vybrána, aby označila rakev, která najde své trvalé místo v podstavci pomníku Viktora Emanuela II. v Římě. Paní Bergamasová vybírá druhou rakev zprava, žehná ji křížem a zdobí černým závojem. Hudba hraje hymnu Piave a vévoda z Aosty pokládá na rakev bronzovou korunu.

Zinková rakev je uložena do dubové schránky, zdobené ornamenty ze železa, nalezeného na bojištích, nožky jsou zhotoveny z ukořistěných ručních granátů.

Anglický neznámý vojín

Do Westminsterského opatství — do Kaple bojovníků (Warriors Chapel) byla 11. listopadu 1920 uložena rakev s ostatky Neznámého vojína. Od francouzských Arrasu, Yprů, Cambrai, Marny a dalších dvou míst zvolila anglická Legie přenesení po jednom neznámém padlém: šest rakví zahalených britskou vlajkou bylo nejprve uloženo v pietně vyzdobeném polním stanu. Pak je dovnitř uveden vysoký anglický důstojník se zavázanýma očima, který se dotýká jedné z rakví. V Boulogni je rakev uložena do další, dubové, kterou střeží francouzští vojíni. Anglická válečná loď Verdun je pak určena, aby ostatky převezla z Francie do Doveru. Odtud rakev zamířila do Londýna. O rok později sem americký generál Pershing pokládá Kongresovou medaili Spojených států severoamerických jako poctu spřátelené zemi.

Hroby Neznámého vojína jako čestnou poctu padlým vybudovaly po I. světové válce také Polsko, Rumunsko, Belgie a Portugalsko. I když tyto země procházely různým politickým vývojem, památka Neznámého vojína zůstala většinou zachována, byť někde došlo k menším či větším změnám.

U nás zkáza Staroměstské radnice byla vodou na mlýn těm, kdo si přáli symbol Neznámého vojína vymazat z paměti národa.

Jsou v současné době možné cesty k obnově tohoto symbolu?

Obnovíme v samém srdci hlavního města tradici, která byla násilně přerušena?

PAVEL ŠVYHNOS

LETNÍ TÁBOR NA MASARYKTOWNU
začíná letos 3. července:

Tábor potrvá 3 týdny od 3. do 23. července.
Program je koncipován v týdenních blocích, aby rodiče mohli přihlásit své dítě na 1, 2 nebo 3 týdny.

O bližší informace a přihlášky pište nebo volejte na:
Masaryk Memorial Institute
450 Scarborough Golf Club Rd., Scarb., Ont., M1G 1H1
Tel. (416) 439-4354

- Zbožňuji tě, drahá, když si mě vezmeš, budu té na rukou nosit.
- Neblázni, ty nemáš auto?

***

- Vy jste, slečno, tak nesmělá a všude voní šeříky, zpívají ptáčci, šumí stromy... Vy jste jistě ještě neměla chlapce, viďte? - Ne, loni jsem ale měla holčičku...

Pojištění je věc důvěry
38 let služby naší veřejnosti s největší kanadskou životní pojišťovnou
SunLife of Canada
VLADIMÍR VÁLEK, C.L.U.
Senior Representative
Tel. 626-3004
21 Four Seasons Pl., Suite 330, ETOBICOKE, Ont. M9B 6J8
Východně od 427.

Pražské uzenářství
638 Queen St. West.
TORONTO. ONT M6J 1E4
Tel.: 364-1787

Hospoda u vlaštičky
Heart of Europe
PUB
632 Queen West
Toronto, Ontario M6J 1E4
Tel: (416) 504-0870

kultura

Světový kongres Čechů a Slováků v Praze

Celosvětová Společnost pro vědy a umění (SVU) pořádá v Praze ve dnech 26. až 29. června t.r. svůj již XVII. světový kongres. Kongres se koná pod patronátem prezidenta Václava Havla a pod záštitou Akademie věd České republiky, jakož i Slovenské akademie věd, hlavních universit a předních kulturních institucí v obou zemích. Podle informací dr. Mily Rechcígla, který má na starosti celkový program, přípravy jsou v plném běhu a všecko nasvědčuje tomu, že to bude opravdu mimořádná událost.

Kongres má zaměření na téma „Co dali Češi a Slováci lidstvu a světové kultuře". Kromě vyložené historicko-vědeckých, uměleckých a kulturních přednášek v tomto zaměření, část programu bude věnována odborným sekcím v různých přírodních, technických a sociálních vědách, humanitních oborech a v umění.

Kongres bude zahájen v neděli ráno 26. června v pražském Rudolfinu za přítomnosti prezidenta Václava Havla, předních representantů české a slovenské vlády a Parlamentu a hlavních představitelů českého a slovenského života. Odpoledne se bude konat historické plenární zasedání „Poslání a práce čs. exilu a čs. emigrace pro vlast". Hlavními řečníky budou představitelé předních zahraničních organizací, které se podílely na práci pro samostatnost a osvobození ČSR, které propagovaly jeho jméno ve světě a které pořádaly pomocné akce ve prospěch vlasti.

Pondělí a úterý 27. a 28. června jsou rezervovány pro vědecké a umělecké přednášky a diskusní panely a středa 29. června pro symposia generálního rázu. Účastníci Kongresu budou mít možnost pestrého výběru, takřka ve všech oborech a lázních lidského dění. Přednáškový program, který bude soustředěn na areálu ČVUT v Dejvicích a částečně na Vysoké škole zemědělské v Suchdole (pro specializované přednášky v zemědělství), je organizován společně s místní skupinou SVU v Praze za pomoci řady vědeckých společností. Podle předběžných zpráv přijede do Prahy velká řada odborníků, uměleckých a kulturních činitelů z ciziny a účast na Kongresu přislíbil i veliký počet vědců, umělců a kulturních pracovníků z Českých zemí a ze Slovenska.

Kulturní a společenský rámec Kongresu zahrnuje celou řadu atraktivních událostí. V zahajovací den se bude konat slavnostní společenský večer s hudbou v Míčovně pražského hradu. Následující večer je plánována okružní gastronomická plavba „Na vlnách Vltavy" pod světly majestátní Prahy. Na úterý večer se připravuje slavnostní banket s tancem ve Valdštejnské zahradě. V poslední den Kongresu se nabízí slavnostní koncert ve Smetanově síni pod taktovkou dirigenta Libora Peška anebo Mozartův Don Giovanni ve Stavovském divadle. Kromě toho účastníci Kongresu si budou moci vybrat z mnoha jiných kulturních podniků a plánovaných exkurzí Prahou a českou krajinou.

V rámci Kongresu bude též uspořádána výstava „Češi v Americe — Historie vystěhovalectví v českých muzejních archivech", připomínající 350. výročí příjezdu prvního českého, historicky doloženého vystěhovalce Augustina Heřmana na americký kontinent. Výstava bude realizována ve Vojenském historickém muzeu. V této souvislosti pořadatelé by uvítali vhodný dokumentární materiál z Ameriky.

Ubytování účastníků je již zajištěno v hotelu Krystal, který je ve společném vlastnictví University Karlovy a ČVUT, v blízkosti programových center. Pro zajímavost stojí, že Kongres SVU se koná v době proslulého českého hudebního festivalu a před zahájením prvního porevolučního všesokolského sletu v Praze.

Potenciální zájemci o účast na Kongresu a případně na programu se mohou přihlásit u dr. Miloslava Rechcígla, 1703 Mark Lane, Rockville, MD 20852. Nečlenové SVU jsou též vítáni. *MR*

"Čs. týdeník"

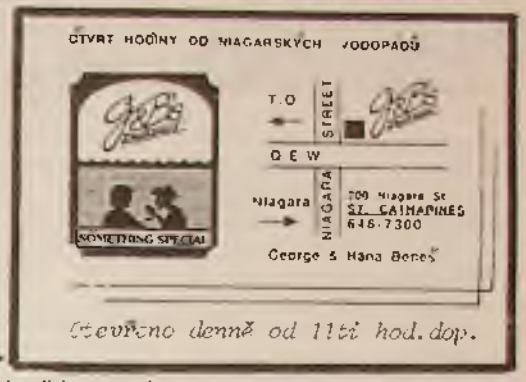
Bohemia regia krajanům

Dne 24. února t.r. se v Nadaci Bohemia regia v Praze sešla ustavující schůze organizace krajanů vracejících se do vlasti po letech exilu. Organizace chce pomáhat nově příchozím uplatnit zkušenosti z ciziny, pomáhat při zajišťování jejich základních životních potřeb, usnadňovat jejich začátky v České republice a informovat zahraniční i domácí veřejnost. Základním přístupem nové organizace je odstraňování rozporů a zdůrazňování pozitivních aspektů ve vztazích mezi exilem a domovem. Setkání sponzorovala Nadace Bohemia regia a časopis *Západ*. Adresa, kam se mohou hlásit další zájemci, je Bohemia regia, U společenské zahrady 3, Praha 4-Krč. Tel/fax 47 21 447.

ČESKÉ RÁDIO V CLEVELANDU
každou neděli ráno
od 10:30 do 11 hodin
WERE 1300 AM

Jednou větou

Nový román Lubora Zinka:"Únor", 210 stran. Vydalo nakl.Naše Vojsko" v Praze.--Jiná zajímavá kniha:"The Secret Alliance",327 stran.Autor:Tad Szulc.Podtitulek:Extraordinary Story of the Rescue of the Jews Since WW2". Zapůjčil nám ji F.Klimeš.--Vláďa Volánek oslavil v Torontě "78".--Inž.K. Buzek je v Domově pro seniory v Beavertonu,Ont.--Daniela Davis mluví česky a učí řídit auto;tel./905/ 363-7483.--V Torontě zemřel dr.Stanislav Ředina,poúnorový exulant.--Vl.Foltýn navštívil rodné Valašsko.--Pardubáky zdraví Frank Vilím-Winternitz z Montreálu.--Pavel"Wimpy" Nebeský, známý tramp,zemřel v Torontě 14. března 94. Zprávu nám poslal J.R.Sehnal z Bramptonu.--V Edmontonu,Alta. úspěšně zapouští kořínky Michael Plicka s paní Polinou a dcerkou Nicol,která nedávno slavila 1.narozeniny.--Alice Kubíčková byla vyznamenána univ.Concordia za vytrvalou podporu university a Svazu absolventů.Dostala BA v r.77 a MBA v r.85. Žije v Ottawě,její matka tohož jména v Montreálu. Jde o rodinu poúnorových exulantů.--Poslední číslo "Edmontonského Zpravodaje"mělo 28 stran. Redigují:Z.Fišera,J.Krupička a I.Moravčík.--Lubor Drahotský /Ottawa/ byl v Praze a jednal s vládními činiteli.

Dopravní policista zastaví automobilistu a ptá se ho:

„Znáte dopravní předpisy?"

„Zajisté! A co byste potřeboval vědět?"

„Pane Nováku, na léčení vaší dlouhodobé nemoci je dnes už pozdě."

„Tak já přijdu jindy, pane doktore."

Otec koupil synovi za vysvědčení kolo. Kluk celý šťastný začal hned jezdit kolem domu. Za chvíli začal pokřikovat na otce:

„Tati, podívej! Já jezdím bez držení, já jezdím bez držení..!"

A když objel dům, tak už jenom šišlal: „Já jedu bez žubů, já jedu bez žubů..."

Kouřit či nekouřit? To je otázka, kterou si každé dítě musí vyřešit. V situaci, kdy každodenní tlak je tak silný, je někdy velice těžké říci „ne". To, že se musí rozhodnout, neznamená, že mu nikdo nemůže pomoci.

Vysvětlete mu, že kouření je jednou z hlavních příčin onemocnění plic a srdce, že způsobuje rakovinu. Každoročně je v Ontariu příčinou předčasné smrti 13000 lidí - většinou těch kteří se nechali nachytat v době dospívání. Nezapomeňte, že ekonomické škody jsou ve zdravotnictví a při nemocničním pojištění okolo tří miliard dolarů ročně.

Nyní je vhodná doba hovořit o tom, protože právě teď probíhá po celé provincii široká protikuřácká kampaň. Můžete se vsadit, že o tom přemýšlí, ale všechny akce nemají takový účinek, jako když o tom s ním pohovoříte vy.

Abyste byl připraven na tento rozhovor, zavolejte si pro tuto brožurku. Pomožte svému dítěti! Dejte mu sílu, aby udělalo správné rozhodnutí. I když s ním nebudete, pomůžete mu!

Volejte 1-800-268-1154
V Torontě volejte 314-5518
TDD 1-800-387-5559

Ministry of Health
Ontario

O LETCÍCH

Podle "Č.Deníku" zaměstnávaly Čs.Aerolinie do nedávna na 700 býv.StBáků.—Jar.Chmelík žije v Holešově,ale narodil se v Rábí u Sušice /29.7.21/. Navštívili ho J.Koláček a M.Bitton-Kratochvíl z Anglie.--Předseda Svazu bojovníků za svobodu,JUDr.Jakub Čermín,byl za války v něm.koncentráku a v 50.letech byl 6 let vězněn;při nástupu do funkce začal propouštět 80 zaměstnanců-lidí poplatných komunistické straně. --Gen.Vláďa Nedvěd napsal pro "KL" článek nazvaný"Vzpomínka na kamarády u 311."--List"Směr" pochválil snahu historika Josefa Hirschkorna z Teplic; podařilo se mu zachránit dokumenty o našich letcích v RAF. Navíc staví modely a dioráma letišť. Zasloužil se o pomníček am.letcům padlým nad Teplicemi; bude odhalen 23.7.94.-- V Brookwoodu byl uložen k věčnému spánku Viktor Kašlík /9.12.14-15.4.94/. Rozloučil se s ním S/L M.Liškutín.--Boleslav Ivánek sestavil "Vzpomínky příslušníků čs.zahr.armády-západ z okresu Frýdek-Místek na léta 1939-1945",70 stran. Autor žije v Palkovicích. --Hledá se Fr.Löring,střelec od 311.--Máme v archívu článek Jaroslava Polacha "The 1939 Attack on Hitler and Obrana národa",88 stran. Vyšel v r.1986 v revue "Kosmas".--"Let.Listy" zveřejnily česky psaný dopis L.Revillioda /vnuka TGM/ letci Hubičkovi z 10.8.44. Totéž číslo mělo "Vzpomínku na letce" z pera Olgy Bezděkové-Rejtharové a článek pilota Švába "Se Zlínskou XII do Paříže v r.1936".--UDr.Karel A.Macháček sestavil studii "Ukradený listopad-vzpomínky na účast studentů v zahr.odboji 1939-1945"; ve vedení Svazu byli mj.Zink,Ingr, Prášilová,Kaván,P.Svoboda,V.Straka a V.Paleček /předseda/.-- Polští zpravodajci poslali na jaře 39 několik našich vojáků a letců s úkoly zpět do Protektorátu.Byl mezi nimi Arnošt Valenta.--Jaroslav Kozelka /18.6.1895-26.6.1973/ byl strýc inž. Petra Šuranského z Pozlovic.--Hanuš J.Gross,MD,má adresu: 7233 Lakeside Dr.,Indianapolis,Ind.46278,USA.--Ve Winnipegu žije syn Karla Kasala;paní H.Buschová-Kasalová,svého času známá herečka,zemřela ve Winnipegu 28.11.1986.--Joe Bílek má novou adresu:24 McCarthy Cr.,Angus,Ont. LOM 1BO.Tel./705/424-2181.--O./"Icik"/ Špaček pochází z Brzic u Náchoda.--Jaromír Grygar z Rousínova souhlasil s článkem prof.Broma. Plánuje v červnu výlet do Mělníka,kde má provdanou dceru. Prozradila nám to D.Němcová.--Hledá se Miloslav Marek,nar.16.1.24 v Zábřehu,RAF č.654794. Jeho poslední bydliště bylo v Minitonas, Manitoba. Další hledaný:Josef Chovanec,nar.9.3.1917 ve Střelné,RAF č.788428.--Plk.Josef Váňa má nyní snadnější přístup do archívů MO.--Fr.Peřina oslavil v Praze své 83.narozeniny.-- 22.2.94 zemřel G/Capt.Ken Batchelor,DFC,který sloužil krátce u 311.čs.perutě a později velel 138.peruti pro zvláštní účely. Nar. se 19.6.1914 v Actonu v Anglii.--Zbyněk M.Duda napsal knihu o svém otci a nevhodně ji nazval "Velitel stíhacího letectva",219 stran. Nejzajímavější je kapitola"Josef Duda ve vzpomínkách spolubojovníků a přátel 1977-1993". Plk.Duda se narodil v Praze 9.8.1905 a zemřel v Prostějově 7.12.1977.--Leo Vintr měl továrnu ve Sloupu a sloužil v RAF.Kdo o něm něco ví? --Na pěti býv.vojenských letištích se zavede civilní provoz.-- Č.22."Plastic Kits Revue" se podrobně zabývá sestřelem dvou angl.Blenheimů nad Liverpoolem velitelem 312.perutě Ambrušem 13. 10.1940. Článek má název "Omyl u Point of Air"a polemisuje s tendenčními dřívějšími versemi nehody z pera Z.Šmoldase za kom. vlády. Revue lze objednat na adrese:Ul.1.máje 11,709 00 Ostrava-Mariánské Hory.--Václav Cukr-Cooper zemřel na N.Zélandě 25.10.1989;jeho bratr M.Cukr žije v Kanadě.--Novým velitelem českého letectva se stal gen.mj.P.Štrubl.--Plk.Václav Šikl konečně dostal byt a stěhuje se do Prahy.--J.Doubka /Austrálie/zarmoutilo,že pomník padlých letců v Dejvicích nebude,i když pres.Havel poklepal základní kámen.

Průčelí nového Muzea kanadského letectva v Trentonu,Ont. Bude přístupné veřejnosti začátkem června u příležitosti 50.výročí spojeneckého vylodění v Normandii. Je naděje,že v Muzeu bude vitrína s válečnými dokumenty legendárního letce čs.původu, dr.Jana Gellnera, DFC, který žije v Caledon East, Ontario. Během své letecké kariéry totiž také na CFB Trenton sloužil.

Před časem jsme přinesli v "Kan.Listech" fotografii jedné skupiny našich letců,kteří sloužili v sev.Africe u Francouzské Cizinecké Legie. Byl v ní např. M.Liškutín. Jindřich Prokop nás však upozornil,že v Ciz.Legii sloužila ještě druhá větší skupina našich letců a zapůjčil nám dokumentární snímek,který dnes přinášíme. Ze všech vyobrazených žijí dnes již jen 3 muži: všichni jsou v horní řadě-4.zleva je Palička, 6.zleva je J.Prokop a 10. zleva je Dvořák. První žije v USA,druhý v Anglii a třetí v Kanadě. Jinak jsou na obrázku mj.:Škvor,Příhoda,Orlík, Jambor,Doucha,Bartůněk,Malovec,Kuttelwascher,Kopřiva,Nejezchleba,Furst,Hýsek,Šrom,Mareš,Urbánek,Hecl,Šesták,Cibulka,Šebera,Heryšek,Blatný,Slezák a Koukal.

Ač p.prezident Havel nedávno poklepal v Dejvicích základní kámen k pomníku padlých letců,podle posledních zpráv tam pomník stát nemůže,protože se tzv."kulaťák" bude přestavovat. Nové místo se zatím nenašlo. Protože neexistuje návrh na pomník a vláda premiéra Klause neuvolnila žádné peníze, i letci se přiklánějí k Hrobu neznámého vojína.

JEDEN ZE STATEČNÝCH

Čs.západní letec Josef Súsa /nar.1.3.14, zemřel 4.3.88/ by se byl letos v březnu dožil svých 80.narozenin. Pocházel z Chlumu,jižně od Plzně,ale příslušel do Kropenice. V r.39 odešel jako dělesloužící do Polska,v Krakově podepsal závazek do Fr. Ciz.Legie a odjel do sev.Afriky.Až v lednu 40 přemístěn jako fotospecialista na letiště Chateauroux ve Francii. V Anglii přeškolen na střelce a nastoupil k 311. čs.bomb.peruti. Dne 20.10.41 v posádce V.Procházky /dalšími členy byli Petr,Valner,Veselý a Zvolenský/ při náletu na Brémy sestřelen a padl do zajetí. Prošel několika zaj.tábory,včetně Saganu,byl vyslýchán Gestapem v Praze a nakonec deportován do trestního lágru Colditz,kde se dočkal osvobození americkou armádou v dubnu 45. Ve vlasti prošel pilotním výcvikem,ale po únoru 48 létat nesměl. Po 20 let sloužil v pozemní službě na deseti letištích. Protože odmítl všechny nabídky,aby vstoupil do KSČ,nikdy se k létání nemohl vrátit. Působil většinou jako tlumočník a překladatel až do odchodu do důchodu v r.69. V r. 80 onemocněl cukrovkou. Jeho vdova Jaroslava nám z Plzně nedávno napsala,že umíral se vzpomínkou na ty jeho kamarády,kteří za války položili životy a s vědomím,že to bylo všechno nadarmo. Velká škoda,že se nedožil návratu svobody do vlasti. Máme v archívu výpověď J.Súsy před pplk. Kordulou a mjr.Šejblem v Anglii,po návratu ze zajetí. Po podrobnostech týkajících se havárie a života v zajateckých táborech,prohlásil,že naše letce v rukou Němců zachránil W/C Perres. Ve vězení Gestapa se sešel s plk.let.Plassem,kterého Němci později popravili.

O VOJÁCÍCH

Zajímavé a dosud neznámé podrobnosti obsahuje knížka plk.v.v.a P.Antonína Bernáčka "Ve válečné aréně 1938-1945", s podtitulkem "Dvakrát do exilu",99 stran.--K M. Hasalovi,viz foto na této stránce:podle jeho sestry byl jeho život narušen odchodem z domova: ztratil podstatu svého života-milovanou vlast a armádu. Vystudoval na am.universitě ekonomii a pracoval u Mez.banky ve Washingtonu.Zhroucení komunismu ve vlasti se nedočkal.--Masakry na Valašsku v dubnu 45 řídil Otto Skorzeny: v Ploštině zahynulo 23 občanů a v Prlově rovněž 23. Také Leskovec byl postižen.--V Mostě byla odhalena pamětní deska F.Niedermertlovi,synu sedláka,který tam byl v 50.letech vězněn a ubit jako vojín Vojenského tábora nucených prací.--V listopadu 93 byl v Canberře slavnostně instalován Hrob neznámého vojína;voják padl ve Francii za I.války. Reportáž přinesla historická revue "After the Battle" v č.83. Adresa revue je v red."KL".--Plk.Lípa-Lexa působil v Jeruzalémě a na sklonu 2.války se stal čs.vojenským attaché v Teheránu. Jeho syn sloužil v Anglii.--Vlad. Fuka má adresu:Antonínská 10,380 01 Dačice.--Syn gen.Pelicha, Kamil, žije v Praze;generál byl v 50. letech krutě pronásledován.--Čs.noviny vydával v Jeruzalémě Jan Štancl,rodák z Třeboně /1895/.Zemřel v r.1990 ve Frant.Lázních,ve věku 95ti let. Jeho dcera Marie Carppi žije v Torontě.--Květiny na počest padlých v Praze v květnu 45 byly položeny u budovy Čs.rozhlasu a na olšanském hřbitově:tam je sekce naše,bulharská, ruská a anglická. Ceremonie se účastnili i voj.attaché USA a Kanady.--Čs.Obec legionářská žádá zpět svůj majetek,ale Klausova vláda je proti.--V Muzeu v Kralupech bude do 30.6. otevřena výstava o vylodění v Normadii před 50ti lety.--"Český deník"věnoval 6.5.celou stránku Čs. Obci legionářské;přehled sestavila P.Šustrová.--V témželistě vyšla v pěti pokračováních studie Jar.Chmelíka z Holešova "Z válečného deníku západáka". Je tam informace o dezerci 21 poddůstojníků z roty doprovodných zbraní /vedl je rotmistr Krymlák/z Aleppa v Syrii přes Irák a Irán,kde je internovali Rusové;marně dokazovali,že chtěli jen bojovat proti Němcům a že se jim znechutily parádemarše v Aleppu. Byli vráceni k naší jednotce a s ostatními nasazeni v Tobruku.--Od 9.do.12.6.bude v Lipníku n.Bečvou I.celoarmádní výstava poštovních známek,v rámci 50. výročí inváze ve Francii. Zlatými hřeby programu bude seminář o invázi, přednáška o čs.sam. obrněné brigádě a o účasti našich letců v Bitvě o Anglii.--V 20.letech byl gen.R.Medek hybnou silou při instalaci Hrobu nezn.vojína na Staroměstském nám.v Praze;už proto bude jeho syn Ivan Medek/ředitel odboru vnitřní politiky Kanceláře prez.republiky/ pomáhat při obnovení tohoto symbolického Hrobu.--V "Nár.Osvobození"vyšel další článek,kde se znovu doporučuje úcta v tradičním uniformám našich legionářů z I.války a z II.války a "odstranění poněkud operetních uniforem hradní stráže".--Mluvčí soc.demokracie V.Erben doporučuje,aby se Hrob neznámého vojína umístil u Památníku nár.osvobození na Žižkově."Už proto,že by byl v místě vítězství husitů nad křižáky"./Proč se do toho pletou politici?/--Gen.Tomáš Sedláček odůvodnil v dopise, proč se do Čs.Obce legionářské nyní přijímají také účastníci války v Perském zálivu a v Bosně.--Několik desítek našich ruských legionářů se vrátilo z Ruska do Prahy přes Egypt,kde dočasně vstoupili do anglické armády. Byl mezi nimi Fr.Zajíc z Opavy.--Jiří Nosek/přítel Nolana/ padl za války,ale podrobnosti chybí.--V Honolulu žije Louis Schwarz,který sloužil na západě. Tamtéž žije syn Maláška.--V Sydney v Austrálii prý žije batovec a záp.voják Jedomnický.v NSW Kurt Berger.--Muzikant a dr.filosofie Karel Berger vojákoval v Palestině;co se s ním stalo? /Ptá se Kulda na Tasmánii./--Ze Soběslavi u Teplic odešel v r.68 býv.záp.voják Albín Pastor. Kde je dnes?--Josef Bonec byl členem hradní stráže po 2.válce. Shání ho Joe Bílek. --Mjr.gšt.Láďa Heintz byl dobrým přítelem gen.Karla Procházky.Kdo ví,kde je dnes?--V r.48 odešel do exilu také Vladislav Kepák s paní Edith a dcerou Hanou. Kde jsou dnes?--J.Fráňa hledá Martina Čagánka z Nedakonic a z Dakaru.--Čs.vál.kříž dostali in memoriam/16.6.41/ tito vojáci: rt.Václav Štětka,rt.Fr.Kráčmera,čet.JUDr. Lipczicz a vojín Josef Moc.--Miloš Štefánek žil v Cremorne,NSW. Žije tam stále?--Kde se usadil po válce známý voj. kuchař Stan Hynčík?--U Tobruku sloužil Ant.Vašek,Křižíkova 9,186 00 Praha 8.--Tanečník Sáša Machov spáchal sebevraždu těsně po válce. Kdo ví víc?--T.Hořčička sehnal za války v Anglii doslova všechno;zemřel v Anglii v letech 83-84.--Na západě sloužil Mil.Jelínek,RR 5,Oshawa,Ont. L1H 8L7.--U dopr.oddílu sloužil v Anglii četař Kalfus;po válce byl zabit pašeráky nebo spáchal sebevraždu?--Propagační letáky v Anglii dělal Robert Friedman;žil v Broklin u Bostonu.-- Na západě sloužil Otto J.Gazda z Cote St. Luc,Que.--9.5.1915 měla Rota "Nazdar"v Bayonne 419 mužů,z toho 370 z Francie. Praporečníkem byl F.Bezdíček ze Sezemic.

Nositelem tradic bojů za obranu a svobodu vlasti a symbolem představujícím památku všech, kteří v těchto bojích položili svůj život, byl nejen u nás, ale i v řadě jiných zemí hrob Neznámého vojína. Tomuto symbolu národního hrdinství skládali hold při slavnostních příležitostech nejen představitelé našeho státu, ale i všechny významné zahraniční návštěvy. A hleďme, co se děje dnes? Oficiální návštěvy kladou věnce u pomníku sv. Václava a tam se také koná řada manifestačních shromáždění k uctění památky bojovníků za národní svobodu. Proč je tak důsledně opomíjen hrob Neznámého vojína? Já osobně bych raději vzdával hold – než sv. Václavovi – Janu Žižkovi u jeho překrásného pomníku, nebo mistru Janovi, jehož pomník dovolujeme beztrestně hanobit (to je také projev poklesu národní sebeúcty a ztráty hrdosti nad historií národa – a nejen u těch, kteří po pomníku lezou a špiní jej, ale především u těch, kteří pečují o naše hlavní město v nedaleké radnici a kteří nedokážou tomuto nešvaru zabránit!). Kníže Václav je historicky uznáván za zakladatele českého státu – vzpomeňme oslav milenia v roce 1929 – ale současně je prvním představitelem politiky „apeasementu" s naším západním sousedem, ovšem nikoli právě tím nejčestnějším – za stříbro a dobytek a uznání „českého prostoru" za „zájmovou sféru" německých císařů. Vzpomeňme v této souvislosti okupantského „řádu Svatováclavské orlice". Nemyslím proto, že by se měla právě této tradici prokazovat úcta, která vlastně patří Neznámému vojínovi. Proč se tak děje? Ta pocta sv. Václavovi mně někdy připadá jako mlčenlivé vyjádření názoru, že jsme spíše národem kompromisníků než hrdinů. Mimochodem bych chtěl poznamenat: kam se mají klást věnce, vyjadřující úctu k padlým hrdinům našeho domácího odboje? KAREL STORZER

"Nár.Osvobození",Praha.

Gen.Bruno Zapletal z Val. Meziříčí. Byl spojař,ale co znamená let.odznak?

Vrátí se hradní stráž k tradicím?

Členové Československé obce legionářské v Hradci Králové zaslali ze své výroční schůze zdravící panu prezidentovi Václavu Havlovi, ve které mu děkují za jeho projevy ke státnímu svátku 28. října, v nichž zhodnotil s velkým uznáním úlohu československých legionářů za 1. světové války, jejich významný podíl na získání samostatnosti našich národů a i záslužnou úlohu naší armády na všech bojištích 2. světové války za osvobození naší vlasti.

Při této příležitosti upozorňují pana prezidenta, že při jeho návštěvách u představitelů USA, Velké Británie, Francie atd. vidí na obrazovkách pochodovat a střežit sídelní objekty stráže v historických uniformách jejich armád všech dob.

Připomínají, že hradní stráž byla v době prezidentů TGM a E. Beneše oblečena podle jednotlivých čet do uniforem čs. legionářů ruských, francouzských a italských. Jejím příslušníkům byla propůjčena i povinnost nosit na těchto uniformách všechna čtyři čs. vyznamenání in natura: válečný kříž 1918, Štefánikův řád „Sokol", Revoluční a Spojeneckou medaili.

Proto podávají návrh, aby se tato tradice vrátila opět na sídla našich prezidentů a naše hradní stráž byla opět oblečena do těchto historických uniforem. Bude to přispívat nejen ke zvýšení občanského a vlasteneckého uvědomění našich občanů a především mládeže, ale i k výrazné reprezentaci našeho státu, jehož bojovníci stáli vždy tam, kde šlo o boj za svobodu, humanitu a demokracii.

Museji k nim patřit i uniformy užívané v naší armádě za 2 světové války: čs. pěchoty, dělostřelectva, tankistů a parašutistů západní i východní armády, a čs. letectva z bitvy o Anglii. Nesmělo by se ani zapomenout na příslušníky našeho východního praporu od Tobruku a El Alameinu, jejichž tropické uniformy by byly jistě příjemné vojákům hradní stráže v letních vedrech.

Legionáři jsou přesvědčeni, že by návrat k těmto tradicím sloužil i ke zvýšení uvědomění a popularity naší armády. Vždyť tato vzorová vojenská jednotka by trvale připomínala bojové útvary, jejichž příslušníci se utkali, jako jediní skutečně v přímém boji s nepřítelem, za existenci našich národů. Legionáři počítají s tím, že při realizaci návrhu by pomohl Vojenský historický ústav. Upozorňují, že když se to nepodaří zajistit dnes, dokud žijí ještě účastníci těchto válek, nepodaří se to v budoucnu nikomu.

Legionáři očekávají, že pan prezident zajistí realizování jejich návrhu a jeho uskutečněním naplní slova vyrytá na ústředním pomníku hřbitova v Tobruku:

„Toto je posvátná půda, neboť v ní leží ti, kdo umírali pro svou vlast. Za slunce západu, i z rána budeme na ně vzpomínat!"

Skutečně na ně vzpomínáme? Nezapomínáme je připomínat naší mládeži? Nebo bude se i nadále pokračovat v jejich zapomínání, jako to bylo za doby totality, kdy se o těchto národních hrdinech mluvilo jen v záporném smyslu a řada z nich za odměnu byla popravena, anebo prošla ve věznicích komunistickou tyranií?

Dojde k odsouvězování české armády i v pořadovém výcviku, uspořádání distinkcí rotmistrů a důstojníků a k návratu tradičních vojenských a sokolských pochodových skladeb podle tradic vojsk obou našich odbojů?

Další zdravící zaslali hradečtí legionáři i ministru obrany Antonínu Baudyšovi, ve které jej vyzývají, aby se v naší armádě zrušil pořadový výcvik se zbraní i bez ní, který dosud je užíván dle sovětského vzoru (např. zbytečné zvedání nohou při parádním kroku převzaté od Prušáků a Sovětů). Legionáři navrhují návrat k užívání osvědčeného způsobu používaného v legiích a armádě Masarykovy republiky. Jeho význam v našich bojových armádách obou válek sloužil k upevnění kázně a především ke zjištění fyzické a morální zdatnosti vojáků a ne ke zbytečnému šikanování.

Dále upozorňují pana ministra na skutečnost, že vojenské hudby dosud nemají do svých programů zařazeny naše tradiční pochodové skladby legionářských a sokolských skladatelů, které jsou dosud komunistickou cenzurou vyřazeny a proto se nehrají. Na příklad královéhradecký 4 pěší pluk Prokopa Velikého měl svůj tradiční plukovní pochod „Hoj vzhůru pestrý sokole..."

Konečně se vyjadřují i k distinkcím našich rotmistrů a důstojníků, jejichž uspořádání na náramenicích není v souladu s tradicemi naší armády z období mezi oběma válkami a druhé světové války. Současně používané uspořádání hvězdiček je sovětské, které neměla ani naše východní armáda za druhé světové války, přestože byla bojově začleněna do akcí rudé armády. Uspořádání distinkcí podle tradic naší armády má všechny hvězdičky na náramenku položeny za sebou po jeho délce. Současně sovětské uspořádání má od hodnosti rotmistra, poručíka a podplukovníka první dvě hvězdičky položeny vedle sebe napříč náramenku.

V závěru děkují panu ministrovi za projevy uznání našeho prvního odboje i za to, že naše legie i naše vojáky z druhého odboje dává za příklad naší České armádě. Jsou přesvědčeni, že uplatněním uvedených návrhů podpoří pan ministr i obnovení tradic našich obou odbojů v dnešní České armádě.

ČsOL při ZO ČSBS
Hradec Králové
LADISLAV HOLÝ

"Nár. Osvobození", Praha, 4/94.

Josef Petrvalský,tankista od Dunkirku.Kdo ho znal a ví o něm něco?

Nedávno jsme otiskli zajímavý článek prof.A. Karlovského o Milanu J. Hasalovi,synovi známého generála. Dnes přinášíme unikátní fotografii ml. Hasala.. Narodil se 13. 8.1925 v Praze a zemřel 13.srpna 1979 po srdečním záchvatu. Byl to výjimečně inteligentní muž. Byl výborný pianista a měl krásný baryton.

O PARAŠUTISTECH

Zmínka o L.Pobořilovi zaujala jeho nejlepšího přítele od ženijní roty v Avignonu, záp.parašutistu A.Vyhňáka. Pobořil/na snímku vpravo/ byl skvělý atlet a krasavec.Měl úspěchy u angl.žen. Padl u Dunkirku. S jeho první láskou doma se po válce oženil jeho bratr-dvojče. Ludvík P.byl statečný voják.

10.4.94 bylo v Hradci slavnostní shromáždění u příležitosti seskoku skupiny BARIUM,kterého se zůčastnila celá řada hodnostářů,jako např.náčelník gen.štábu České armády,královéhradecký biskup Otčenášek a další celebrity. Dr.Krám o tomto shromáždění měl články v několika novinách,jakož i relaci v rozhlase./Zprávu nám poslal historik Jindřich Duřt z Prahy./ --Ve "Špíglu"se objevil text rozhlasového projevu dr. E.Beneše,který pronesl k 3.výročí zničení Lidic. Předpověděl,že přijde doba, kdy"budeme slyšet různé,všelijak formulované a systémy vypracované omluvy a omývání všeho toho,čeho se Němci ve válce tak neslýchaně nelidsky dopouštěli".--13.5. se v Městské knihovně Valašského Meziříčí pořádala beseda s autory JUDr.J. Pospíšilem a inž.Čestmírem Šikolou a jejich hosty o knize "Nešli stejnou cestou". Byla zveřejněna nová fakta týkající se čs.parašutistů skupiny "CLAY-EVA"a konfidentů Gestapa. /3.5. byla tamtéž beseda "Letem světem s p.Josefem Dolečkem";sloužil na západě./-- Brožura "Ležáky-24.června 1942" vyšla také anglicky. Má jedinou chybičku: uvádí,že posádka Halifaxu byla kanadská; ve skutečnosti to byli Angličané,jen 2.pilot byl Kanadan Dick Wilkin. Brožuru vydala Společnost pro zachování památky Ležáků.Má také jinou zajímavost: uvádí,že radiotelegrafista Jiří Potůček vysílal také s věže katolického kostela ve Včelákově. Fotografie jsou barevné. Letošní tryzna bude v neděli 26.června. -- Tiskařský šotek si zařádil v podtitulku obrázku prof.V.Krupky v dubnovém čísle: parte,které jsme dostali od paní Krupkové uvádí,že zemřel 26.ledna 94. Narodil se 6.května 1914.--V knize E.Hymoffa "The OSS in WW2"/vyšla v r.1972/,jsou zajímavé podrobnosti o Jánu Schwartzovi, kterého Američané shodili na Slovensku těsně před povstáním pod jménem Lt.John Krizan. Velel skupině "HOUSEBOAT". Byl zajat Němci a po osvobození Sověty ve Vídni vyslýchán jimi. Po válce žil v New Yorku a v r.1964 byl v americké delegaci na oslavách SNP na Slovensku. Tehdy měl také několik interview v "Hlasu Ameriky". Není známo,zda ještě žije. --O Nechanském pojednává krátká studie prof.Karlovského "Za služby vlasti aneb Únorová pomsta za květen 1945".-- L.Bennett-Benešovský,usazený ve Švýcarsku, nám sdělil,že v Anglii za války znal dobře parašutistu Stanislava Zuvače ze skupiny POTASH. Oba sloužili u baterie kanonů proti útočné vozbě /BKPUV/ v Butlers Marstonu u Kinetonu pod majorem G.Krátkým. /Zuvač byl zajat Němci a dožil se osvobození./-- B.E.Vazač znal dobře parašutistu Karla Tichého; sloužili u protitankové jednotky 1.čs.pluku,která byla odvelena z vyzbrojovacího střediska v St. Cyr Ecole na frontu k 59.franc.p.pluku na jih od Villers-Cotterets.-- Do debaty o heydrichiádě se vložil i Jan Ryba z Německa.--Z Austrálie se ozval K.Niemczyk /12 Melrose St.,Epping, NSW,2121,Australia/ a komentoval článek P.Kopečného v "Nár.Osvobození", který měl název "Operace CALCIUM".Komentář K.Niemczyka pod týmž názvem dosud v "NO" nevyšel. V případě,že nevyjde,K.Niemczyk nás požádal,abychom jeho komentář uveřejnili v "KL". K.Niemczyk vrátil MO povýšení na pplk.v.v.

Ukázka z knihy plk.Jiřího Šolce "A zpívali jsme Tipperary":

Českoslovenští vojáci, procházející výcvikem útočného boje, zanechávali u anglických instruktorů velmi dobrý dojem. S nadšením a neskrývaným zájmem absolvovali všechny předměty, které jim měly dodat potřebné znalosti před odchodem do vlasti. Alois Vyhňák po mnoha letech ve svých vzpomínkách dává nahlédnout do atmosféry tehdejších dnů, prožitých na STS 25.

"Koncem léta či začátkem podzimu 1941 kolují brigádou pověsti o utvoření parašutistické jednotky z dobrovolníků. I u ženistů se tvoří malá skupinka, včetně mne, zatím nic definitivního, až na zostřený výcvik, hlavně běh, překážky atd. Pak někdy koncem září nebo v říjnu na FRIZ HILL přijíždí skupina vyšších důstojníků z Londýna. Jednotlivě jsme voláni do velitelovy světnice (mjr. Souhrada) k rozhovoru. Zde se konečně dovídáme o jaké parašutisty se vlastně jedná. Zda bych se nechal shodit domů, sám nebo v menší skupině, v civilu, jako špión a záškodník atd. Samozřejmě jsem pro.

Během několika dnů po odchodu verbovací komise, tři z nás, Kotásek, Pluhař a já, jsme nakomandováni odevzdat výzbroj a připravit se k odjezdu od roty. Jedeme do Londýna, odtud do Skotska, až kde železnice končí v Malaig Inverness. Je nás tu od různých jednotek asi třicet a jsme ubytováni během třínedělního výcviku ve dvou STS, Camus Darrah a Garramour. Je tu Opálka, Valčík, Šperl, Novotný, a v druhém domě blíže moře, mezi jinými též Curda. Gabčík a Kubiš snad zde byli před námi s předešlou várkou. Morálka je úžasná. Všichni jsme odhodláni. Každý se cítí povolán k něčemu neobyčejnému, co ještě v našich dějinách nebylo. Výcvik ostrý, namáhavý, dlouhé pochody ve skotských horách, orientace v terénu, po skalách, střelba, výbušniny, přepady, unarmed combat, morsáky atd. Jídlo slabé, máme skoro stále hlad, často promočeni až na kůži, ale všechno se bere jako veliký žert. Valčík zvlášť, tehdy rotmistr, se chová přímo rozpustile. S Kuchařem se při unarmed combat rvou jako dva kluci, až z nich visí cáry; je to úplný cirkus. Na střelnici si pohazují odjištěný granát, až jim téměř vybuchne v rukou, přičemž anglického instruktora málem raní mrtvice. Valčík se docela vážně připravuje sestřelit jablko z Kuchařovy hlavy, místo opasku je opásán několika metry bleskovice (jako pravý partyzán). A Kuchařovi na záchodě pod sedadlem připravil rozbušku. A večer kolem krbu nás častuje neuvěřitelnými historkami o svých milostných dobrodružstvím jak doma, tak ve Francii a v Anglii. Není možné zapomenout na jeho modré, stále se smějící oči.

Po skončení přípravného výcviku ve skotské pustině v Arisaigu, jedeme do Ringway u Manchesteru na seskoky. Valčík ještě poznamenává, že se na řepy už asi domů nedostaneme, a má pravdu. Nejenže na řepy už bylo pozdě, ale po seskocích a krátké zastávce v Londýně jdeme zpět k jednotkám. Velké zklamání. Mysleli jsme, že po výcviku budeme ihned nasazeni, byli jsme na to morálně připraveni a teď odklad do neurčita." [67]

V Dašicích u Pardubic byla nedávno odhalena pamětní deska na počest záp.parašutisty M.Křičenského,místního rodáka.

O skautech

16.4. byl slavnostně otevřen Skautský domov střediska Tachov. Hlavní zásluhu má Josef Morávek-AKELA; v únoru oslavil své 70.narozeniny. Skauti pečují o pomník am.armádě, udržují čistotu kolem Mohyly /hromadný hrob pochodu smrti/ a udržují místní židovský hřbitov. To vše mimo běžnou skautskou aktivitu. Okresní Radu Junáka vede Marie Schleissová-TETA a vedoucím střediska je V.Pěchouček-ŠIKULA.--Helena Borská-JITŘENKA /Vinařská 20, 400 01 Ústí n.L./ hodlá navštívit paní Vlastu Brodskou,vdovu po známém muklovi 50.let a získat ji pro skauting. Sešla se se záp.letcem Mirkem Mazačem,nar.24.2.1921 v Církvici,okr.Kutná Hora,který žije v Ústí. --V Domažlicích pomáhá skautům Vladimír Holeček,americký rezident;učí už třetím rokem angličtinu na místním gymnáziu. Jiřina Paroubková napsala studii"80 let junáctví v Domažlicích 1912-1992",která byla zařazena do "Muzejního sborníku".--Václav Šefčík-RADA je aktivní v Chebu a čte pozorně skautskou rubriku v "KL". Vede 10.oddíl a loni s ním tábořil v Německu. Jeho paní vede roj světlušek a navázala kontakt se skautkami v Aši.--75.výročí založení skautingu oslaví 16.6. v Rokycanech.--Kult.společenský časopis Val.Meziříčí"Šipinky" měl další kapitolu J.Krumpholze-JACKA o historii místního skautingu během 2.svět.války.--Slezská skupina SO se sešla 12.4. v Ostravě;koncem června bude 14.porada skautských činovníků z celé Moravy a Slezska na Skurečeně v Beskydech.--Oslavy 80.výročí založení skautingu v Pardubicích začaly 14.ledna t.r. Oficielní otevření Skautského srubu bylo 23.dubna a vyšla kniha"Z historie pardubického skautingu"/během let 1914-1989/.Kontakt:Ota Müller,Lexova 2252, 530 02 Pardubice. --Máme foto z letošního výstupu na Ivančenu,ale jména činovníků chybí. --Z Valašska pochází známý autor R.Ströbinger. Byl také skautem.-- Rad.Brzobohatý-RACEK sehrál hlavní roli ve filmu V.Jasného"Všichni dobří rodáci".Zprávu nám poslal Jiří Fojtík z VM.--Josef Jelínek-BAGHÝRA /Wehneltstr.23,91052 Erlangen, Německo/pracoval s V.Prečanem.

Velmi aktivní a ukáznění jsou skauti v Luhačovicích..

Z České republiky

Podle "MFD" je kabinet V.Klause proti zákazu nošení komunistických vyznamenání. Návrh podal v parlamentu poslanec V. Koronthály a odůvodnil jej tím,že nošení takových vyznamenání /např.Řád Klementa Gottwalda a pod./ porušuje zákon zakazující propagaci fašizmu či komunizmu.--Skupinu pracantů kolem vysokomýtského "TRSU" vede PhDr.Helena Mandysová;vypomáhá také dvouletá Verunka Hudečková,jejíž foto přineseme příště.--1.5. vzpomněli v Uh.Hradišti pietním aktem výročí osvobození města;p.starosta Šupka pomáhal.--Sokol ve Val.Meziříčí slavil 130.výročí založení.Starostou je Jiří Demel.--V Praze vyšla kniha C.Sterlingové "Případ Masaryk".Je populární,ale celý případ se tím neobjasnil.--Ve Zlíně byl Česko-slovenský divadelní festival.--Češi z Jižní Afriky se nyní vracejí houfně;mají obavy,že vedle Mandely hlavní slovo bude mít komunista Slovo.--Tahanice o Julia Fučíka ve Vsetíně:město dalo odstranit jeho sochu a desku,ale občané píší petice za znovuobnovení.V pozadí je silná místní organizace kom.strany.--Vládní úřady se mají stát efektivnější,až se obnoví titul "vrchní rada";návrh se projednává v parlamentu.--Socha Radegasta se rozpadá. Na opravu nejsou peníze.--31.8.má přes ČR jet poslední vlak s ruskými vojáky z Německa. Zatím dostala Praha za přepravu 18 milionů korun.--Obnovena let.linka Praha-Piešťany.--4 pol.strany nebudou smět podle nového zákona vydávat vlastní noviny. Postiženi jsou i komunisté a jejich list"Haló noviny".--Dr.Radoslav Kinský napsal článek do"ČD"nazvaný "Polemika pamětníka".V něm uvádí,že bratři Dohalští byli za války Němci zastřeleni,R.Czernin z Dymokur a Fr.Kinský poslání do konc.tábora,Humprecht Czernin z Hrušic umučen k smrti.--Ing.Jiří Nedoma /Frýdlantská 1313/17,182 00 Praha 8/ napsal dopis prez. Havlovi,v němž se ptá,proč nebyli rehabilitováni hrdinové jako Ctirad a Josef Mašínové; rozsudek trestu smrti vynesený kom.soudem v 50.letech stále platí. Co by stalo,kdyby přijeli do vlasti k hrobu svých rodičů? V dopise je také zmínka o záhadách kolem hromadných hrobů z 50.let na hřbitově v Ďáblicích,kde je údajně pohřbena paní Mašínová.--Zesnulý herec a poslanec Rudolf Hrušínský je označován za muže,který nikdy nezklamal;narodil se jako R.Bohm 17.10.1920 v Novém Etinku /dnes Nová Včelnice/,zemřel 18.4.94.--Mil.Pospíšil,Potočná 892, 686 04 Kunovice, sbírá doklady o protikom.odboji v 50.letech,zvlášť ve spojení se "Světlanou".--Po mnichovském diktátu v r.38 vyhnali Němci ze Sudet 120.000 Čechů;kolik jich odešlo před záborem, se neví,ale v tzv.Sudetech před r.38 žilo na 750.000 Čechů.--Moravský ornitologický spolek, P.O.Box 65, 750 65 Přerov 2, vydal výzvu k veřejnosti,aby se pomáhalo čápům; jejich počet se neustále snižuje. Spolek vyšetřuje raporty,že čeští zpěvaví ptáčci jsou zabíjeni jako pochoutka pro restaurace v Itálii.--Radka Pilousová bude mít svadbu 24. 6.v rezervaci u zámečku v Průhonicích u Prahy. Jméno ženicha nemáme,ale gratulaci posíláme. --Ve Vys.Mýtě se volila MISS ROMA 1994. Soutěž vyhrála 19ti-letá Nikola Rudolská z Vrchlabí. --V.Havel si pořídil stříbrný Mercedes.--V Kostelci n.Č.lesy budou slavit 75.výročí založení Vysoké školy lesního inženýrství. Vyjde pamětní publikace a v ní má být zmínka o J.Řehounkovi,který byl postřelen StBáky v Nerudově ulici v únoru 48./Jeho vdova žije v Hradci./--Ve Zlíně byl znovuzaložen Rotary Klub.--Nadace Mariastar Humanity,Čajkovského 13,130 00 Praha 3/vedoucí Ing.B. Stárková/ nabízí ubytování,služby,stravu a zdrav.péči i krajanům-důchodcům v novém zařízení v Samopších na Sázavě. Nadace hledá sponzory a založila Fond klidného stáří.--Zájemci o krásné nové moravské kroje nechť píší na adresu:Pí Jindra Novotná,ul.A.Václavíka 116,763 26 Luhačovice-Pozlovice.--"Ohnivé Listy" jsou časopisem českých hasičů a rediguje je Milan Cancarz,Lohnického 854,P.O.Box 12, 152 00 Praha 5.--Navrácení majetku přerůstá Praze přes hlavu,podle něm.tisku.Kromě šlechty,židovských obcí a církví se nyní ozývají tisíce emigrantů,když jsou náznaky,že nebude třeba trvale se v ČR usadit a převést úspory atd. --Hrabě M.Buquoy se stal občanem ČR a požádal o vrácení 13 tisíc hektarů půdy v jižních Čechách.--Sociální demokraté v exilu se rozhodli,že se zatím nesloučí se Zemanovou soc.dem.stranou doma. Exilovou sekci vede dr.Karel Hrubý v Basileji.--Dobře vaří Snack Bar Rytmus, Křemencova 10, 110 00 Praha 1,tel. 29 91 03. --Hledání štěchovického pokladu pokračuje. --Vyšel přehled české a slovenské politiky za březen 94 jako č. 3 revue"Budování států".Vydává Mez.Politolog.ústav,Veveří 70, 611 80 Brno.--V Brandýse n.L.mají zas sochu TGM.

"MFD", 4.5.94.

U BAKALÁŘE

Návštěvníkům Vysokého Mýta se otevřela další možnost pobývat v tomto královském věnném městě v domácím prostředí. To od minulého měsíce nabízí Penzion U bakaláře na náměstí Přemysla Otakara II. Hosté se mohou po milém přijetí v prostorné recepci ubytovat ve dvou pokojích se standardním vybavením a s příslušenstvím (WC, koupelna a televizor v každém pokoji). Ještě během léta budou zprovozněny další pokoje v patře.

Další nabídkou Bakaláře jsou chutná jídla čínské, italské a americké kuchyně, široký výběr zeleninových salátů a zmrzliny.

Restaurace je otevřena Po - So 10.00 - 22.00 hodin Neděle 12.00 - 22.00 h.

Přijďte využít služeb penzionu U bakaláře, navštivte jeho restauraci a nechte se překvapit místními specialitami!

Uvažuje se o rozšíření nabídky o točené pivo Budvar

Komik a herec Vlasta Burian byl po letech rehabilitován

P r a h a - Herec a komik Vlasta Burian, obviněný z údajné kolaborace s Němci během okupace Československa, byl rozhodnutím ministerstva vnitra rehabilitován. Publicista a divadelní historik Vladimír Just, který o Burianovu rehabilitaci usiloval, prohlásil, že tento akt považuje především za symbolický.

Právní zástupce Burianových příbuzných Miroslav Vlk podal v souladu se zákonem o mimosoudních rehabilitacích podnět Generální prokuratuře ke zrušení rozsudku a k Burianově rehabilitaci již v dubnu 1991.

Po téměř tříletém úsilí rodiny vyhovělo ministerstvo vnitra protestu Generální prokuratury proti rozhodnutí Zemského národního výboru v Praze z října 1948 a zrušilo jím potvrzený rozsudek.

Burian byl v květnu 1947 odsouzen za údajnou spolupráci s nacisty k třem měsícům odnětí svobody a peněžité pokutě ve výši půl milionu korun. O rok později, v říjnu 1948, potvrdil tento rozsudek také Zemský národní výbor v Praze.

Miroslav Vašíček,Hybešova 5, 682 01 Vyškov, byl ve skupině ředitelů středních odb.učilišť,která byla v Kanadě týden v dubnu.

Ve Zlíně se oslavuje sto let firmy Baťa

Z l í n (do) - Vernisáží výstavy 100 let firmy Baťa - 100 let moderního Zlína ve zlínském Muzeu jihovýchodní Moravy byly včera odstartovány hlavní oslavy stého výročí založení firmy Baťa. Do Zlína, místa založení firmy, se sjeli ředitelé všech filiálek firmy Baťa z celého světa. Prohlédli si provozy a. s. Svit Zlín a a. s. Závodů přesného strojírenství Zlín, které vznikly z původních Baťových obuvnických továren. Firma Baťa, která nyní sídlí v Torontu v Kanadě, má ve světě 56 továren na výrobu obuvi, čtrnáct koželužen a 76 společností v šedesáti zemích světa. Ve svých 6300 obchodech denně obslouží asi milion zákazníků.

Zástupci firmy Baťa a jejích filiálek se včera zúčastnili ve Zlíně i slavnostního udělení čestného doktorátu Vysokého učení technického Brno Tomáši Baťovi, synovi zakladatele zlínských obuvnických závodů. Udělení čestného doktorátu za přínos k rozvoji progresivních technologií v obuvnickém průmyslu v České republice a ve světě Tomáši Baťovi navrhla technologická fakulta VUT Brno ve Zlíně.

Oslavy stého založení firmy Baťa se dnes budou konat i ve všech filiálkách firmy a jejích společnostech po celém světě. Na ně naváže odborný seminář určený vedoucím pracovníkům firmy, který se bude konat od čtvrtka do soboty v Praze. Seminář se týká tvorby nových kolekcí obuvi, rozvoje firmy, zkvalitnění prodeje apod.

Baťa

100. VÝROČÍ

SLOUŽÍ SVĚTU OD ROKU 1894

BATA ZDRAVÍ U PŘÍLEŽITOSTI 100. VÝROČÍ VŠECHNY SVÉ PŘÍZNIVCE.

PŘEDEVŠÍM VÁM PATŘÍ DÍK ZA NÁŠ ÚSPĚCH.

ČECHOSLOVÁCI v ZAHRANIČÍ

Exulanti, emigranti, krajané

Není k dispozici statistika o počtu Čechů a Slováků žijících v zahraničí. Nejsme ani schopni přesněji rozlišit důvody, proč tisíce spoluobčanů po roce 1945 vlast opustily. Klasifikace je obtížná. Rozdíly se spíše poznají podle přístupu ke staré vlasti a národu.

Maxwellův slovník naučný rozlišuje dva základní typy osob odcházejících trvale žít v cizině:

Exilium, vyhnanství, uvádí jako nucený nebo dobrovolný odchod z politických nebo náboženských důvodů, aby občan ušel pronásledování nebo následkům vězení. Exulanti mají obvykle hlubší citový vztah ke staré vlasti a v tomto duchu vychovávají i své děti, které stejně jako ony si uvědomují svou národní identitu. Emigraci pak definuje jako vystěhování se do ciziny, hlavně z příčin hospodářských. Emigranti se snadněji rychle se adaptovat v novém prostředí a jejich děti v tomto prostředí již splynou.

Velký naučný slovník z roku 1964 pojem exilu nezná. Emigraci definuje jako nucené nebo dobrovolné přesídlení lidí z vlasti do jiné země z hospodářských, politických nebo náboženských důvodů. Emigranty pak rozlišuje na pokrokové a reakční. Za reakční pokládá všechny emigranty, kteří odešli z vlasti po roce 1945. Moderní, demokratické myšlení pojem emigrace nezná. Moderní demokracie nepředpokládá utlačování lidí. Hovoří se jen o migraci vnitřní nebo vnější. Pojem krajan není definován. Za krajana můžeme pokládat každého, který žije trvale v zahraničí, ať již se tam narodil nebo ne, ale stále se hlásí ke svému původu. Po roce 1989 jsme přestali rozlišovat mezi exulanty, emigranty a krajany. Začali jsme je třídit podle jednoduchých kritérií. Buď nám něco dávají nebo ne. Nedej pak Bože, aby snad dokonce chtěli navrátit komunisty jim zabavený majetek. V tom je téměř celý národ a politici zajedno. Bez ohledu na příslušnost k politickému spektru. Od prava doleva včetně středu. Více než kdykoliv jindy se malý český človíček podobá Čapkovu hovniválkovi. Kouli tu svoji kuličku před sebou a pro ni nevidí okolní svět. Někdy ani ne ten vlastní, ne tak vzdálený, třeba za mořem.

Málo toho víme o našich krajanech v zahraničí, o jejich životě, spolcích, organizacích a problémech. Z našeho pohledu jsou asi všichni bohatí a je jim dobře. Nedávno vypukl velký požár v okolí Sydney. Žije tam poměrně velká skupina krajanů. Napadlo někoho se dotázat, zda některý z nich nepotřebuje pomoc? Alespoň morální podporu? Napadlo nás někdy podpořit činnost krajanských spolků? Alespoň morálně?

3 prosince 1993 vyšel ve Zlínských novinách článek o hašovcích ve druhé světové válce na Dálném východě. Byl zaslán do Austrálie a Kanady, kde ještě žijí protagonisté té epizody z války. Je obtížné popsat, s jakým povděkem byl tento článek přijat. Jen proto, že si na ně někdo vzpomněl. Osudy našich krajanů stojí v mnoha případech za zaznamenání. V Kanadských listech byla zveřejněna poznámka, že na Tahiti, v Papeete, žije pan Josef Východil, jeden z posledních ruských legionářů. Bývalý příslušník 7. pluku (Tatranský). Je mu již 97 let. Zůstal stále Čechem a rád každého Čecha v Papeete uvítá. Když ne osobně, bude vděčný i za dopis. Zájemce může dostat adresu v redakci Zlínských novin.

Náš vztah ke krajanům by se měl výrazně změnit. Měli bychom být lépe informováni o práci krajanských spolků a organizací a v rámci našich možností jim pomoci. Zlínské noviny budou mít snahu vyměňovat si informace s krajanskými časopisy, a tak přiblížit život krajanů širší veřejnosti. Přirozené, že zájem bude soustředěn na krajany pocházející ze Zlínska. Ne však jen na ty, ale na všechny, kteří přispívají k dobré pověsti českého národa v cizině.

Doufejme, že se najde několik spoluobčanů, kteří budou mít zájem spolupracovat a přihlásí se ve Zlínských novinách. *"Zlínské noviny"*

Ve Venezuele žije poúnorový exulant Zdeněk Toman. Pracoval do r.48 na ministerstvu vnitra a je mu dnes 86 let. Po únoru 48 byl zatčen, jeho manželka spáchala sebevraždu a sedmiměsíční syn Ivan byl StBáky dán jisté komunistické rodině. Byl adoptován pod křestním jménem Michal s jiným datem narození. Nikdy se nedověděl, kdo byli jeho rodiče a v r.1961 po nehodě jako 13ti-letý zemřel. Pravému otci se podařilo z internace utéct a dostal se na západ. Usadil se ve Venezuele.--List "Australian" přinesl delší článek o nedávno zesnulém čs. novináři Fr.Váňovi, který po mnoho let vydával a redigoval "Hlas Domova". Žádného uznání z Prahy se nedožil. --V Paříži žijící malíř Jaro Hilbert /ročník 1897/ měl radost, když Evropský kult. Klub připravil ve Pálffyho palácí v Praze výstavu jeho obrazů. Mistr Hilbert byl v Praze naposled v r.1925. Žil 36 let v Egyptě, kde založil uměleckou akademii. V Praze mu vadí "bleší trh" na Karlově mostě a jinde.--V letech 48-49 odešel z Pardubic do exilu Milan Řepka. Kdo o něm ví?--Ve Vílově u Domažlic slavili nedávno manželé Anna a Václav Kubovcovi 60.výročí svadby. Mezi gratulanty byl i jejich blízký příbuzný, Rev.Jaroslav Kubovec a Langenslingen v Německu. Na oslavě nechyběly buchty s mákem. --Korektorkou novozélandských "Střípků" je dr.Kamila Skapa, dcera dr.Kamila Škapy z Denveru, USA. Dřívější redaktor dr.Richard Hes se krajanského života neúčastní. Redaktor Tonda Vondruška byl vodním skautem /9.oddíl přístavu Praha/ a jeho kapitánem byl Jaromír Vejvara, který před lety zemřel v Torontě. "Střípky" mají 65 čtenářů, z toho 45 platících.--Také krajany v Austrálii zajímají územní spory mezi ČR a SR v okolí V.Karlovic. --Vyšlo slavnostní číslo "Čs.Sokola v zahraničí", 60 stran. Lze objednat na adrese: Dagmar Bergová, Hügeliweg 3, 5040 Schöftland, Švýcary. Redaktorem je inž.arch. Rudolf Fiala. Informace o sletu má Tyršův dům v Praze. --Přírodověd.oddělení Muzea J.A.Komenského v Přerově vydalo knížku "Z ptačí kroniky", z pera dr.Josefa Kratochvíla-J.K.Babyho, který žije v Kemnat v Německu.--Ubytování pro krajany v Brně: Vlad.Šimíček, ředitel školy SOU Spojů, Čichnova 23, 635 00 Brno. Jde o kolej hotelového typu, pokoje mají 2 či 3 lůžka.--Setkání věrných býv.národních socialistů je 1.7. ve Vinohradském Národním domě /Metro trasa A, stanice "Nám.Míru"/.--V Lužici žije jen asi 50.000 lidí, kteří mluví lužicko-srbským jazykem. Některé zvyky si stále udržují. Těžko procitají z komunistické poroby a snaží se o navázání kontaktů s Prahou.

NAŠI V USA

V Los Angeles, CA. dávali 15.5. Dvořákovu "Stabat Mater", Opus 58. V pozadí byla Jiřina Fuchsová.--Ta si jinak živě koresponduje s českým ministrem vnitra na téma dvojího občanství: zatím jí p.ministr Jan Ruml na každý dopis odpověděl. Z neznámých důvodů se titulují "milostivá paní" a "milostivý pane".--Prof.L.Brom poslal dopis červnovému sjezdu SVU v Praze. Žádá mj., aby česká vláda zveřejnila jména všech StBáckých agentů v emigraci, potrestání všech komunistických zločinců a vrácení všeho majetku ukradeného komunisty zákonným majitelům.--Česká banka MORAVIA chce otevřít pobočku v Kalifornii; nemá nic společného s bankou Bohemia.--Vnučka sochaře Mistra Bílka, paní Alena Bártová, letí do Prahy 21.5. Sejde se tam se svým bratrem, MUDr.Fr. Bílkem z Uruguaye a v doprovodu Ing.I.M.Klimeše navštíví společně Bílkovu Galerii v Praze, Chýnov u Tábora a jiná místa. Paní Bártová žije v Cicero, Il. a nedávno oslavila své 60.narozeniny.--8.5. zemřel v Chicagu poún.exulant Eduard Dellín.--Byl činný v agrární straně. --Také mezi krajany v Chicagu putuje petice, aby byl v Praze zrušen Švermův pomník a aby most po něm pojmenovaný se opět jmenoval Štefánikův.--Plk.P.Vlčko s paní shlédli "Prodanou" na Floridě a byli spokojeni.--Dcera paní Marie Hodkové, Věra, měla při návštěvě Prahy "srážku" s autem a se zlomenou pánví a lehkým otřesem mozku se octla v nemocnici na Karlově náměstí. Personál amerického velvyslanectví se o ni staral vzorně.--V South Lake Tahoe, CA. zemřela 13.3. pí Marie Karpuschkinová, matka Niny Ingrišové. Mezi pozůstalými je její sestra Anna Špánková z České u Brna. Zesnulé bylo 91 let.--Primátorka Pardubic, inž.Hana Demlová, navštívila Ameriku, specificky Atlantu a Orlando.--K.Stopka je presidentem firmy OZONAIR, 903 Grandview Dr., So.San Francisco, CA.94080, USA.--Moravskokrumlovský Petrof sestavuje měsíčně 130 pianin, hlavně pro export do USA. --Nová adresa vdovy po V.Majerovi: Irma Majerová, 2809 Brockman Blvd., Ann Arbor, MI 48104-4712. Je na kyslíku. Každá pohlednice ji potěší.--P.Raichl protestuje, že čeští generálové, kteří se exponovali jako aktivní komunisté, dostávají odstupné ve výši 150.000 až 175.000 korun, navíc k vysoké měsíční penzi.--Z CA. se ozvala paní Rodovská, která za mlada holdovala plachtaření; první loping provedla 21.3.36. --IV.svazek Pejskarovy "Poslední pocty" /viz článek na této straně/ si lze předplatit zasláním US$ 40:00 na adresu: J.Pejskar, 330 N.Stage Coach Lane, Fallbrook, CA. 92028, USA.--Chicagský "Hlasatel" přináší ostré útoky na prez.Havla. Pisateli jsou hlavně občané ČR.--Prof.ekonomie na U.of Michigan, Jan Kmenta, odletěl 30.3. k delšímu pobytu v Praze.--Malá oprava: slavná naše pěvkyně Jarmila Novotná zemřela v New Yorku v r.1994.--Starostou Sokola Los Angeles byl zvolen Joe Zelenka, vzdělavatelem se stal Jaroslav Vondráček, pokladnicí je Louise Nekudová.--Český rozhlas, specificky p.Jiří Vondráček, si od paní Kaprálové vyžádal svolení, aby se její román "Zítra bude líp" mohl číst na rádiu. Kaprálovi souhlasili s tím, že příp. honorář věnují Národní knihovně. V dubnu četla jedna herečka jednu kapitolu a tím se to skončilo. Zvítězil opět trend proti emigraci? Kaprálovi žijí v Tucson, Arizona. --"Zpravodaj z Washingtonu" má adresu: 6716 Lamont Dr., Lanham, MD. 20706, USA. Poslední číslo mělo 8 stran zajímavého textu.--M.Zapletal se ozval ze slunné Floridy, ale už je zpět v NY.--Carpatho-Rusyn Research Center má novou adresu: Box 131 B, Orwell, VT.05760, USA.--Joseph a Frances Davidovi, 1299 Uluniu Rd., C-203, Kihei, HI 96753, nám poslali krásnou pohlednici z Havaje.--

Nezávazný odhad hodnoty vašeho domu, obchodu, živnosti nebo jiné nemovitosti provede diskrétně a zcela zdarma

GEORGE J.B. DANES, B.A.
Associate Broker
FAMILY REALTY CORPORATION
Tel: (416) 439-1660
Fax: (416) 439-1664
Res: (416) 266-1659

Vyjde IV.svazek "Poslední pocty"

Trilogie Jožky Pejskara „Poslední pocta" - památník na zemřelé čs. exulanty z let 1948-1989 bude rozšířen o další svazek. Proti původnímu úmyslu autora dokončit vydávání Poslední pocty třetím svazkem, byl na naléhání mnoha pozůstalých a příbuzných téměř nucen k vydání IV. svazku. Za poslední tři roky, které uplynuly od vydání třetího svazku zemřelo totiž mnoho dalších významných exilových osobností, z nichž mnozí patří k elitě národa, jako např. dr. Ján Papánek, první čs. poválečný velvyslanec u OSN, Marie Provazníková, dlouholetá náčelnice Čs. obce sokolské (dožila se sto let) dále prof. dr. František Schwarzenberg, prof. dr. Vladimír Krajina, dr. Karel Steinbach a z bývalých poslanců čs. parlamentu před únorem 1948: Dr. Vilém Bernard, dr. Bohumír Bunža, Jozef Horvath, JUDr. Alois Klimek, Jindřich Nermut' a Jaromíra Žačková. Všichni jmenovaní vykonali záslužnou činnost pro národ už doma ve vlasti. Ve IV. svazku Poslední pocty je vzdána pocta 250 zemřelým čs. exulantům. Jen menší část z nich se dožila po listopadu 1989 návratu svobody a demokracie v Československu; ostatní zemřeli, aniž se dočkali toho, co bylo jejich přání a smyslem veškerého úsilí v exilu - návrat svobody do osvobozené vlasti. Na všechny tyto zemřelé by nemělo být zapomenuto. V Poslední poctě, nazvané exilovým Slavínem - bude jejich památka na věčné časy uchována.

Ve IV svazku PP, vedle biografických údajů o zemřelých, jsou ukázky z jejich literární a publicistické činnosti. Graficky je kniha upravena podle předcházejících svazků. Obsahuje šedesát fotografií zemřelých, takže se kniha stane ozdobou a chloubou každé české domácnosti. Tentokráte vyjde IV.svazek Poslední pocty ve vlasti, v kladenské tiskárně, odkud bude expedována na jednotlivé adresy. Podstatná část IV.svazku bude zdarma věnována 450ti veřejným knihovnám v českých zemích a na Slovensku. Na zaplacení nákupu nových knih nedostávají žádné státní fondy a jsou tudíž odkázány pouze na dary. Proto autor knihy uvítá každý příspěvek k tomuto účelu. Jistě najde porozumění, neboť v knihovnách se dostane Poslední pocta do rukou mnoha tisícům čtenářů, kteří se z knihy mohou dozvědět, co jsme po 42 let v exilu pro národ vykonali.

PhDr. Josef Pejskar

Chicago, říjen 1993: delegace Svazu letců z Prahy u hrobky starosty A.Čermáka.